

Arrest

nr. 218 587 van 21 maart 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 juli 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juli 2018 tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 207 302 van 26 juli 2018, waarbij de tegen de beslissing van 16 juli 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) ingestelde vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 13 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 juni 2011 dient de verzoekster een asielaanvraag in. Op 27 februari 2013 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die bij arrest nr. 104 072 van 31 mei 2013 op zijn beurt beslist tot de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 6 juni 2013 wordt de verzoekster bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 15 juni 2017 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 15 juni 2017 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Hij treft op die datum tevens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). De verzoekster dient tegen deze beide beslissingen twee vorderingen tot schorsing met beroep tot nietigverklaring in. Deze beroepen zijn bij de Raad gekend onder de rolnummers RvV 208 107 en RvV 208 109. Bij 's Raads arrest nr. 207 279 van 26 juli 2018 wordt de afstand van het geding vastgesteld ten aanzien van het beroep met rolnummer RvV 208 107, terwijl de vordering tot schorsing ten aanzien van het beroep met rolnummer RvV 208 109, bij wege van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, wordt verworpen.

Op 16 juli 2018 wordt de verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf. Een administratief verslag vreemdelingencontrole wordt opgesteld. De verzoekster wordt gehoord en vult een vragenlijst in. De politie te Antwerpen stelt een proces-verbaal op.

Op 16 juli 2018 neemt de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*), alsook een beslissing waarbij een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd (bijlage 13*sexies*). De verzoekster nam op 16 juli 2018 kennis van deze beslissingen.

Het betreft de thans bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing is de verwijderingsbeslissing (bijlage 13*septies*), die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A.

voornaam: M. N.

geboortedatum: (...)1982

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 16.07.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 8° wanneer hij een beroepsbedrijvigheid als zelfstandige of in ondergeschikt verband uitoefent, zonder in het bezit te zijn van de daartoe vereiste machtiging;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum of verblijfstitel op het moment van haar arrestatie.

Uit het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 16.06.2018 van de politie zone van Antwerpen blijkt dat betrokkene aan het werk was zonder in het bezit te zijn van een arbeidskaart. Hiervoor werd door de sociale inspectiediensten pv opgesteld.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene werd op 16.07.2018 door de politie van Antwerpen gehoord en verklaarde niet gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 28.06.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Antwerpen op 16.07.2018 en werd rekening gehouden met haar verklaringen.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkenes asielaanvraag werd zowel door het CGVS als door de RVV geweigerd. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire redenen (artikel 9bis van de wet van 15.12.1980) in.

Deze aanvraag werd door DVZ geweigerd en deze beslissing werd aan betrokkene betekend. Het op 28.07.2018 ingediende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kameroen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 28.06.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Betrokkene werd gehoord op 16.07.2018 door de politiezone van Antwerpen en stelt dat ze niet kan terugkeren naar Kameroen omdat zij naar België kwam als slachtoffer van mensenhandel, geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van (datum). Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt ook vastgesteld dat het Parket van Antwerpen op 14.06.2011 de klacht als slachtoffer van mensenhandel heeft geseponeerd.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...)"

De tweede bestreden beslissing is het inreisverbod van drie jaar. Deze beslissing bevat de volgende motieven:

"(...)

Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : A.

voornaam: M. N.

geboortedatum : (...)1982

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Kameroen

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. De beslissing tot verwijdering van 16.07.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

x 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 28.06.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

drie jaar

Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag werd zowel door het CGVS als door de RVV geweigerd. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire redenen (artikel 9bis van de wet van 15.12.1980) in.

Deze aanvraag werd door DVZ geweigerd en deze beslissing werd aan betrokkene betekend. Het op 28.07.2018 ingediende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kameroen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 28.06.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Bovendien werd betrokkene op 16.07.2018 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt zij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt zij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene werd op 16.07.2018 door de politie van Antwerpen gehoord en verklaarde niet gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 16.07.2018 door de politiezone van Antwerpen en stelt dat ze niet kan terugkeren naar Kameroen omdat zij naar België kwam als slachtoffer van mensenhandel, geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van (datum). Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt ook vastgesteld dat het Parket van Antwerpen op 14.06.2011 de klacht als slachtoffer van mensenhandel heeft geseponeerd.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Bij 's Raads arrest nr. 207 302 van 26 juli 2018 werd de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing verworpen.

De verzoekster dient op 13 september 2018 nogmaals een verzoek om internationale bescherming in. Dit verzoek werd onderzocht door de commissaris-generaal en op 25 oktober 2018 weigert deze aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De verzoekster stelde ook opnieuw hoger beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 212 638 van 22 november 2018 de beslissing van de commissaris-generaal bevestigt en aan de verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 7 december 2018 dient de verzoekster opnieuw een verzoek om internationale bescherming in. Op 21 december 2018 neemt de commissaris-generaal ter zake een beslissing tot weigering van de inoverwegingname van een volgend verzoek om internationale bescherming. Het beroep dat de verzoekster tegen deze beslissing instelde, werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 214 730 van 7 januari 2019.

Op 24 januari 2019 wordt de verzoekster verwijderd naar haar land van herkomst, Kameroen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad merkt ambtshalve op dat hij niet bevoegd is om kennis te nemen van het onderhavige beroep, in de mate dat het gericht is tegen de beslissing tot vrijheidsberoving van 16 juli 2018, die in de bijlage 13septies is vervat.

Artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Artikel 72, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

De vordering wordt bijgevolg als onontvankelijk afgewezen, in de mate dat zij gericht is tegen de beslissing tot vasthouding van 16 juli 2018.

3.2. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen, bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet, voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij voormeld artikel 39/56 in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-06, nr. 2479/001, 118), blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge*, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (zie onder meer: RvS 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Een verzoeker beschikt over dit rechtens vereiste belang indien twee voorwaarden zijn vervuld: hij dient door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker en actueel nadeel te lijden en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling moet hem tevens een direct, persoonlijk, wettig, zeker en actueel voordeel opleveren.

Het belang waarvan de verzoeker blijf moet geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en hij moet dat belang behouden tot aan de uitspraak. De aard van het belang kan weliswaar evolueren, maar de verzoeker moet minstens aannemelijk maken dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert.

Het procesbelang raakt de openbare orde en dient desnoods ambtshalve door de Raad te worden onderzocht.

De Raad wijst erop dat in de beschikking van 13 december 2018 aan de beide partijen de volgende vraag werd gesteld:

"(...) Bovendien vraagt de Raad aan beide partijen om met toepassing van artikel 39/62 van de Vreemdelingenwet, alle inlichtingen en bescheiden over te maken aan de Raad met betrekking tot de actuele situatie van de verzoekende partij, die mogelijks een gevolg kunnen hebben voor de behandeling van het huidig beroep, meer bepaald of de verzoekende partij zich nog op het Belgische grondgebied bevindt en of zij ondertussen desgevallend het voorwerp heeft uitgemaakt van een statutwijziging. (...)"

De verzoekster heeft op deze vraag niet schriftelijk gereageerd.

Ter terechtzitting werd nogmaals aan de advocaten, die voor de verzoekster en voor de verweerder verschijnen, gevraagd of de verzoekster zich momenteel nog in België bevindt. Hierbij werd geduid dat deze vraag betrekking heeft op het actueel belang bij het beroep inzake de bijlage 13septies van 16 juli 2018. De advocaat van de verweerder geeft te kennen dat de verzoekster op 24 januari 2019 werd verwijderd naar haar land van herkomst en legt een "*verslag vertrek*" neer waaruit blijkt dat de verzoekster op 24 januari 2019, met vlucht AT833 vertrekkende om 16u55, onder escorte werd verwijderd naar Douala, Kameroen. Deze gegevens worden door de advocaat van de verzoekster niet betwist.

Nu de verzoekster inmiddels werd verwijderd naar haar land van herkomst, rijst de vraag welk concreet voordeel de verzoekster nog kan halen uit de vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens dat in de bijlage 13septies van 16 juli 2018 vervat ligt. Deze beslissing werd immers reeds volledig ten uitvoer gelegd en een eventuele nietigverklaring ervan geeft de verzoekster nog geen recht op binnenkomst of op verblijf in België. De eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing heeft derhalve geen invloed op de verblijfstoestand van de verzoekster.

De Raad beklemtoont nogmaals dat het procesbelang, waarvan een verzoekende partij blijk moet geven, zoals voorzien in artikel 39/56 van de vreemdelingenwet, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het annulatieberoep en dit belang moet worden behouden tot aan de uitspraak. Wanneer het belang van de verzoeker in vraag wordt gesteld, moet hij hieromtrent een duidelijk standpunt innemen en dient hij de nodige gegevens aan te brengen die uitsluitel geven omtrent het al dan niet bestaan van dit belang (RvS 26 januari 2007, nr. 167.149). Een verzoekende partij die haar belang bij het door haar ingestelde annulatieberoep bij de Raad wil bewaren, moet bovendien een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor haar proces tonen. Haar houding mag het behoorlijk verloop van het proces, waartoe ook zijzelf als procespartij moet bijdragen, niet verstoren. Om die redenen is zij verplicht haar medewerking aan de rechter te verlenen wanneer zij daartoe wordt verzocht (cf. RvS 20 juni 2013, nr. 223.991; RvS 12 juli 2007, nr. 173.409; RvS 19 februari 2004, nr. 128.302).

Gevraagd naar het actueel belang bij het beroep, in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, beperkt de advocaat van de verzoekster er zich toe zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

De advocaat van de verzoekster heeft ter terechtzitting dan ook geen elementen aangebracht, waaruit kan blijken dat de verzoekster, in de huidige feitelijke omstandigheden, nog een actueel belang heeft bij de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

Er dient bijgevolg te worden besloten dat de verzoekster niet doet blijken van het door de wet vereiste actueel belang ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, zodat het beroep in dit opzicht onontvankelijk is.

Deze vaststelling volstaat om het beroep tegen de bijlage 13septies van 16 juli 2018 te verwerpen.

Omtrent de tweede bestreden beslissing, dit is het inreisverbod van drie jaar dat werd opgelegd bij beslissing van 16 juli 2018 (bijlage 13sexies), zijn er geen ontvankelijkheidsbezwaren. Deze beslissing wordt hierna verder aangeduid als 'de bestreden beslissing'.

4. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Uit de uiteenzettingen ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoekster zich tevens beroept op de schending van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het rechtszekerheidsbeginsel en van artikel 6 van het EVRM.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“Verzoekster kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen art. 3 en 6 van het EVRM, geschonden worden, indien verzoekster dient terug te keren naar Kameroen en gedurende 3 jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Verwerende partij schendt de zorgvuldigheidsplicht door geen rekening te houden met ALLE elementen en het GEHEEL van elementen in dit dossier.

Er wordt niets onderzocht in het kader van de schending van art. 3 van het EVRM. Er wordt enkel verwezen naar het onderzoek dat plaatsgevonden heeft in het kader van haar asielaanvraag, doch dit dateert van 2011 en kan niet toegepast worden op de huidige situatie.

Hieruit blijkt nogmaals de onzorgvuldigheid waarmee ze dit dossier hebben behandeld.

Zij is nl. het slachtoffer van mensenhandel. Zij werd van Kameroen naar België gebracht en werd na aankomst in de prostitutie gedwongen.

Zij heeft hiervoor in 2011 klacht neergelegd. Deze werd geseponeerd wegens het gebrek aan identificatie van de daders, doch blijft zij slachtoffer. Zij kan dan ook niet terugkeren temeer daar men zelfs haar familie hierover nog steeds aanvalt/ lastig valt.

Hierover wordt niets gesteld en niets onderzocht.

Bovendien schendt deze beslissing eveneens het redelijkheidsbeginsel.

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, m.a.w. wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het mag duidelijk zijn dat dit onredelijk is!

Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij erin gefaald heeft het dossier van verzoekster grondig te onderzoeken en rekening te houden met alle elementen.

Dit houdt ook een schending in van het motiveringsbeginsel

Dat de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

Dat aldus de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door met hogervermelde elementen geen rekening te houden.

Hieruit volgt dus dat deze niet op een degelijke wijze is gemotiveerd en daarbij de motiveringsplicht schendt.

De motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

(dit wil zeggen de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden).

De motiveringsplicht creëert dus plichten voor het bestuur op het ontologische vlak van de besluitvorming. De zijnsgrond van het besluit moet gedetermineerd zijn door een correcte toepassing van het toepasselijke materiële en formele recht (juridische motieven) op de feiten uit de het administratief dossier.

De motiveringsplicht geeft vorm aan de ratio essendi van het besluit.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster werd gevoerd....

Dat de bestreden beslissing t.a.v. verzoekster, gelet op het voorgaande de materiële motiveringsverplichting flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoekster niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en onzorgvuldig tot haar besluit is gekomen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat er geen grondig, recent en individueel onderzoek naar de situatie van verzoekster werd gevoerd en dienen er de nodige vraagtekens geplaatst te worden bij het onderzoek dat wel zou gevoerd zijn. Er wordt enkel verwezen naar het onderzoek gevoerd in 2011 tijdens haar asielaanvraag. Zij heeft nochtans aangegeven slachtoffer te zijn geweest van mensenhandel en heeft hiertegen destijds ook klacht neergelegd. De klacht werd geseponeerd omwille van het feit dat ze de identiteit van de dader niet hadden, doch haar problemen in haar land van herkomst zijn daardoor niet van de baan.

Dat verwerende partij deze motivering dan ook onterecht gebruikt om verzoekster huidig bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te leveren.

Dat aldus de bestreden beslissing van verwerende partij onterecht werd genomen en de bestreden beslissing een schending is van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29.07.1991 door geen rekening te houden met ALLE en het GEHEEL van elementen.

Verzoekster wenst op te merken dat de beslissing van verwerende partij getuigt van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel omtrent het inreisverbod

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoekster alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiele motiveringsplicht werd aangenomen."

De motivering van dit arrest is natuurlijk ook van toepassing in huidig geschil zeker gezien de gevolgen van een inreisverbod van 3 jaar zodanig groot zijn.

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoekster en de actuele situatie in het land van herkomst.

Zij heeft ook aangegeven dat zij slachtoffer is van mensenhandel waardoor zij in haar land van herkomst geïsoleerd wordt. Doch dit wordt niet onderzocht gezien dit reeds onderzocht werd tijdens haar asielaanvraag.

Haar asielaanvraag dateert van 2011. Ze dienen dan ook recent de situatie te onderzoeken, ook gezien het feit ze een bevel om het grondgebied te verlaten opleggen alsook een inreisverbod, waardoor zij ook niet kan terugkeren.

Verzoekster heeft getracht haar verblijf in België te regulariseren. Hiervan zijn nog enkele lopende. Hier wordt onvoldoende rekening mee gehouden.

Indien verzoekster zou terugkeren naar haar land van herkomst, zouden deze procedures, net omwille van haar terugkeer, worden afgesloten.

Dat dit niet over het hoofd mag gezien worden en dit wel degelijk belangrijke informatie is waarmee rekening dient gehouden te worden en in tegenspraak is met de motivatie.

Verwerende partij schendt dan ook in deze bestreden beslissing zwaar de motiveringsverplichting gezien zij niet afdoende verantwoordt waarom in casu een inreisverbod voor de termijn van 3 jaar opgelegd moet worden.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoekster. Verzoekster mag immers 3 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Men tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een correcte en afdoende afweging te maken in het dossier van verzoekster!

Verwerende partij weigert rekening te houden met alle en het geheel van elementen.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoekster en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van art. 3 van het EVRM

Indien verzoekster terug naar haar land van herkomst dient te keren, zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Verzoekster zal in een levensbedreigende, mensonterende en onmenselijke situatie terecht komen. Zij heeft daar namelijk geen familie of vrienden die haar daar kan opvangen, zelfs niet tijdelijk. Haar familie wordt nl. nog steeds lastig gevallen omwille van haar vlucht.

Zij heeft tijdens haar verhoor reeds aangegeven niet terug te kunnen omwille van de mensensmokkelaars met wie zij naar België is gereisd.

Verzoekster diende, na aankomst in België, klacht in tegen de mensensmokkelaars. Deze klacht werd geseponeerd omdat ze de identiteit niet kenden van de daders en het onderzoek dan ook niet verder gezet kon worden, doch haar familie wordt in Kameroen nog steeds aangevallen/lastig gevallen net omwille van deze klacht. Tijdens deze procedure heeft zij ook bij Payoke verbleven die haar een veilig onderkomen ter beschikking hebben gesteld en haar ondersteunden.

Men dient wel degelijk in rekening te brengen en rekening te houden met het feit dat zij slachtoffer is van mensenhandel:

"Als slachtoffer van mensenhandel of mensensmokkel kan je een verblijfsstatuut krijgen op voorwaarde dat:

- je meewerkt aan het gerechtelijk onderzoek naar die misdrijven*
- je niet meer terugkeert naar het milieu van uitbuiting*
- je je laat begeleiden door een gespecialiseerd onthaalcentrum"*

Verzoekster voldoet aan deze voorwaarden: na haar klacht heeft zij meegewerkt aan het gerechtelijk onderzoek, zij heeft zich laten begeleiden en werd opgevangen door Payoke. De 3de voorwaarde is dat ze niet kan terugkeren naar het milieu van uitbuiting. De seponering is er net omdat men de daders niet heeft kunnen lokaliseren of vinden en des te groter is het risico voor verzoekster.

Zij kan dan ook niet terugkeren naar Kameroen, hetgeen zij toegelicht en verklaard heeft op het verhoor.

Hierover wordt gesteld dat dit reeds werd onderzocht tijdens haar asielaanvraag, doch werd verzoekster opgesloten met het oog tot repatriëring wat inhoudt dat ze de situatie in het land van herkomst dienen te onderzoeken. Zich verschuilen achter het onderzoek tijdens haar asielaanvraag is dan ook ontoereikend en onvoldoende onderzoek.

Een actueel onderzoek dringt zich dan ook op temeer daar het gevaar in de Engelstalige regio zeer duidelijk blijkt uit recente rapporten van Human Rights Watch en zij een groot en ernstig risico zou lopen.

Verwerende partij heeft nagelaten om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken m.b.t. haar terugkeer.

Men dient hierbij ook rekening te houden met de schuld die verzoekster nog heeft openstaan nu zij destijds gebruik heeft gemaakt van mensensmokkelaars en hiervan is weggevlucht omv het prostitutienetwerk waarin men haar wilde dwingen.

Bovendien heeft verzoekster gestudeerd en behoort zij dan ook tot een hoger opgeleide, Engelstalige gemeenschap. Ook hiertegen is momenteel veel geweld gericht. Bewijs hiervan wordt gevoegd, om een rapport van Human's Right's Watch van juli 2018.

Deze gemeenschap vlucht nu massaal naar Nigeria omwille van het geweld dat tegen hen gericht is.

Hiermede wordt geen rekening gehouden en/of dit wordt helemaal niet onderzocht door verwerende partij.

Het is dan ook onredelijk om zich te verschuilen achter een onderzoek dat plaatsgevonden heeft in het kader van haar asielaanvraag. Dit dateert van 2011 en kan toch niet als ernstig , grondig en actueel worden bestempeld. De situatie is er zeer ernstig,

Bovendien sprak de Raad van State zich reeds uit over deze kwestie. (RvS 23.09.2002, nr. 110 548) De bevoegde diensten dienen de situatie in het land van herkomst te onderzoeken op het moment dat zij een beslissing nemen. Verwerende partij weigert dit te doen.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of er sprake is van een eventuele schending van art 3 EVRM indien verzoekster dient terug te keren.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat er een grondig onderzoek is verricht naar de mogelijkheid tot terugkeer van verzoekster naar Kameroen en het risico dat zij daarbij zal lopen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel flagrant schendt!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat dit in casu het geval is en dat de veiligheid van verzoekster gegarandeerd dient te worden.

IV.3. Schending van art. 6 EVRM

Verzoekster heeft op 28.07.2017 een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ingevolge een negatieve beslissing inzake haar regularisatieaanvraag.

Zij wenst deze procedure af te wachten. Indien zij nu dient terug te keren naar haar land van herkomst zal deze procedure verworpen worden wegens repatriëring en zal zij de kans niet hebben om haar verhaal te doen en haar rechten te vrijwaren.

Dit is dan ook een schending art. 6 van het EVRM.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces en de rechten van verdediging.

Het mislopen van het beroep schendt het recht op een eerlijk proces. Zij zal zich niet kunnen verdedigen en de procedure zal sowieso verworpen worden omdat men dan zal stellen dat verzoekster gerepatriëerd werd en een aanvraag 9 bis is zonder voorwerp indien verzoekster niet op het grondgebied verblijft.

Art 6 EVRM stelt:

'Bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde vervolging heeft een ieder recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat bij de wet

is ingesteld. De uitspraak moet in het openbaar worden gewezen maar de toegang tot de rechtszaal kan aan de pers en het publiek worden ontzegd, gedurende de gehele terechtzitting of een deel daarvan, in het belang van de goede zeden, van de openbare orde of nationale veiligheid in een democratische samenleving, wanneer de belangen van minderjarigen of de bescherming van het privé leven van procespartijen dit eisen of, in die mate als door de rechter onder bijzondere omstandigheden strikt noodzakelijk wordt geoordeeld, wanneer de openbaarheid de belangen van een behoorlijke rechtspleging zou schaden.'

Dit is in casu niet gebeurd."

4.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekster enkel in de aanhef van het enig middel vermeldt dat artikel 62 van de vreemdelingenwet is geschonden. Daar waar in haar betoog wel een uiteenzetting kan worden teruggevonden van de materiële motiveringsplicht en van de wet van 29 juli 1991, ontbreekt echter een verduidelijking omtrent de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Aangezien de verzoekster nalaat om op enige wijze te verduidelijken hoe de bestreden beslissing artikel 62 van de vreemdelingenwet zou schenden, is het middel op dit punt onontvankelijk.

4.2. De bepalingen van de wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (*cf.* RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze de determinerend motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1 en 2°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toestaan en dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die haar werden betekend (waarvan de meest recente op 28 juni 2017), dat de verzoekster geïnformeerd werd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en de mogelijkheid tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, en dat het weinig waarschijnlijk is dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing. Daarnaast wordt in de bestreden beslissing tevens op zeer uitvoerige wijze gemotiveerd waarom de termijn van het inreisverbod op drie jaar wordt gebracht. De bestreden beslissing bevat hieromtrent de volgende motieven:

"Om de volgende redenen gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkenes asielaanvraag werd zowel door het CGVS als door de RVV geweigerd. Deze beslissingen werden aan betrokkene ter kennis gegeven.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire redenen (artikel 9bis van de wet van 15.12.1980) in.

Deze aanvraag werd door DVZ geweigerd en deze beslissing werd aan betrokkene betekend. Het op 28.07.2018 ingediende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kameroen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar

verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen.

Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het meest recente haar ter kennis gegeven werd op 28.06.2017. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Betrokkene deed geen enkele poging om gebruik te maken van deze mogelijkheden en bleef verder in illegaal verblijf op het grondgebied. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is nochtans een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde.

Bovendien werd betrokkene op 16.07.2018 op heterdaad betrapt op zwartwerk. Doordat betrokkene niet legaal in België kan werken, maakt zij zich schuldig, zo blijkt, aan, strafrechtelijk beteugelbare, illegale tewerkstelling. Hierdoor ontwijkt zij (para-)fiscaliteit en ontstaat er mogelijk concurrentievervalsing waardoor andere ondernemers in de problemen kunnen komen.

Belangen die, zoals migratiecontrole, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen, raken.

Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole en de openbare orde is een inreisverbod van 3 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan drie jaar.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. Betrokkene werd op 16.07.2018 door de politie van Antwerpen gehoord en verklaarde niet gehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokkene werd gehoord op 16.07.2018 door de politiezone van Antwerpen en stelt dat ze niet kan terugkeren naar Kameroen omdat zij naar België kwam als slachtoffer van mensenhandel, geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van (datum). Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt ook vastgesteld dat het Parket van Antwerpen op 14.06.2011 de klacht als slachtoffer van mensenhandel heeft geseponeerd.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn."

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing zelf, alsook de geldingstermijn ervan, onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en zij hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt.

De verzoekster betoogt dat de motiveringsplicht, zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991, is geschonden doordat “met hogervermelde elementen” geen rekening werd gehouden. De Raad stelt vast dat de verzoekster hogerop in haar uiteenzetting slechts één concreet element vernoemt waarmee geen rekening werd gehouden. Zij geeft met name aan dat niets onderzocht werd in het kader van de schending van artikel 3 van het EVRM en dat de enkele verwijzing naar het onderzoek in de asielaanvraag niet kan toegepast worden op de huidige situatie aangezien dit onderzoek dateert van 2011. De verzoekster geeft vervolgens aan dat zij vanuit Kameroen naar België werd gebracht en in de prostitutie werd gedwongen, zodat zij het slachtoffer is van mensenhandel. De verzoekster stelt dat zij hieromtrent in 2011 een klacht heeft neergelegd. Deze klacht zou zijn geseponeerd wegens gebrek aan identificatie van de daders, hetgeen volgens de verzoekster maakt dat zij nog altijd slachtoffer is en niet kan terugkeren, temeer haar familie haar hierover nog steeds aanvalt.

De Raad stelt vooreerst vast dat in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekster betoogt, wel degelijk formeel wordt gemotiveerd omtrent een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. De hieromtrent naar voor gebrachte motieven zijn de volgende:

“Betrokkene werd gehoord op 16.07.2018 door de politiezone van Antwerpen en stelt dat ze niet kan terugkeren naar Kameroen omdat zij naar België kwam als slachtoffer van mensenhandel, geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van (datum). Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In dit verband wordt ook vastgesteld dat het Parket van Antwerpen op 14.06.2011 de klacht als slachtoffer van mensenhandel heeft geseponeerd.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar haar land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.”

Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk verzoeksters klacht inzake slachtoffer van mensenhandel en haar verklaringen omtrent de onmogelijkheid tot terugkeer naar het land van herkomst in rekening heeft genomen. Voorts dient erop te worden gewezen dat het onderzoek van de Raad inzake verzoeksters (eerste) asielaanvraag niet dateert van 2011, maar wel van mei 2013. Bij het arrest nr. 104 072 van 31 mei 2013 heeft de Raad aan de verzoekster de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd. Dit arrest is in kracht van gewijsde gegaan zodat de motieven ten aanzien van de weigering in rechte vaststaan en bindend zijn. Verzoeksters asielmotieven werden door de Raad als volgt beoordeeld:

“2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (verder: EHRM) bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1 A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b van voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). De toetsing of verzoekster in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. Verzoekster voert in voorliggend verzoekschrift aan dat zij een vrees voor vervolging heeft omwille van het feit dat zij slachtoffer is van mensenhandel in hoofde van Franka. Verzoekster gaat in het verzoekschrift echter helemaal voorbij aan de omstandige motivering waaruit blijkt dat zij haar voorgehouden asielrelaas niet geloofwaardig heeft gemaakt. Zij legde immers niet-geloofwaardige

verklaringen af inzake (i) de persoon Franka (ii) de belangrijke documenten – paspoort, schoolcertificaten en universitair diploma – die werden aangewend in het kader van haar reisvoorbereiding (iii) de perso(n)en die haar ouders zouden hebben opgezocht (iv) de vermeende connecties van Franka (v) de som geld die zou moeten worden terugbetaald (vi) de wijze van haar reis naar België. Gelet op deze veelheid aan ongeloofwaardige verklaringen maakt zij een vrees ten aanzien van de persoon Franka niet aannemelijk. De verwijzing naar de houding van de Kameroense autoriteiten inzake mensenhandel is dan ook niet dienstig.

Uit het document van Payoke dat werd gevoegd bij het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeksters klacht door het Parket van Antwerpen op 14 juni 2011 geseponeerd werd en dat de begeleiding door Payoke, die iets meer dan twee maand duurde, werd stopgezet. Uit dit attest van Payoke blijkt dan ook niet dat verzoekster het slachtoffer werd van mensenhandel.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het krantenartikel uit de krant 'The Post', ter terechtzitting neergelegd, zou een voorval betreffen dat haar vader heeft ondergaan ingevolge verzoeksters situatie. Verzoekster werd dienaangaande ter terechtzitting overeenkomstig artikel 14 PR RvV ondervraagd. Vooreerst blijkt dat het artikel, in tegenstelling tot de andere artikelen in de krant niet werd ondertekend door een journalist. Verzoekster verklaarde dat zij het artikel online had gezien en dat ze daarom vroeg om haar de krant toe te zenden. Hoewel verzoekster verklaarde dat het artikel online zou zijn ondertekend door een journalist brengt zij geen begin van bewijs bij. Daarenboven blijkt dat de inhoud van het artikel derwijze is opgesteld dat het gesolliciteerd overkomt teneinde verzoeksters asielaanvraag te stofferen.

Hoe dan ook blijkt volgens verzoeksters verklaringen ter terechtzitting dat haar vader ingevolge hetgeen hem zou zijn overkomen, klacht heeft neergelegd bij de politie en dat er bij de politie een zaak lopend is. Tevens zou de politie pogingen doen om Aunti Franka te arresteren. Derhalve toont verzoekster aan dat zij in haar land van herkomst, overeenkomstig artikel 48/5 § 2, bescherming van de autoriteiten kan verkrijgen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet."

Hieruit blijkt dat de verzoekster ter ondersteuning van haar asielaanvraag heeft verklaard dat zij slachtoffer is van mensenhandel in hoofde van Franka. De Raad heeft echter op gemotiveerde wijze geoordeeld dat de verzoekster een veelheid aan ongeloofwaardige verklaringen heeft naar voor gebracht, zodat zij een vrees ten aanzien van de persoon Franka niet aannemelijk maakt. Thans geeft de verzoekster nogmaals, op zeer summiere wijze, te kennen dat zij naar België werd gebracht in het kader van mensenhandel. De ongeloofwaardigheid van dit relaas werd echter reeds op definitieve wijze door de Raad vastgesteld en het gezag van gewijsde van het arrest nr. 104 072 van 31 mei 2013 verhindert dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep zou uitgaan van enig werkelijk bestaand risico dat de verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst hieromtrent nog 'slechte behandelingen zou ondervinden. Aangezien de verzoekster geen enkel nieuw element naar voor brengt, waaromtrent de Raad zich nog niet heeft uitgesproken en aangezien de verzoekster zich thans opnieuw beroept op de omstandigheden van haar komst naar België (*anno* 2011), valt niet in te zien waarom de gemachtigde niet dienstig zou kunnen verwijzen naar de negatieve beslissingen (van de commissaris-generaal en van de Raad) die zijn tussengekomen in het kader van verzoeksters asielaanvraag. Bovendien kan, gelet op de motieven van het hierboven geciteerde arrest van de Raad, wel degelijk op pertinente wijze worden gemotiveerd dat uit het onderzoek van de commissaris-generaal en de Raad "*redelijkerwijze (kan) worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM*".

Tot slot wijst de Raad erop dat de motivering van bestuurshandelingen een positieve motivering betreft. Er moet enkel worden weergegeven waarom een bepaalde beslissing wordt genomen. Aangezien de bestreden beslissing geenszins het antwoord op enige aanvraag vanwege de rechtszoekende betreft, maar in tegendeel een maatregel inhoudt die is gestoeld op de eigen feitelijke en juridische vaststellingen van het bestuur, moet uit de bestreden beslissing niet blijken dat met alle mogelijke antecedenten van de verzoekster rekening werd gehouden. De verweerder heeft, zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat, wel degelijk op duidelijke en uitvoerige wijze gemotiveerd waarom aan de verzoekster een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

4.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar de verzoekster beweert dat niets werd onderzocht omtrent de eventuele schending van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad op hetgeen reeds werd uiteengezet onder punt 4.2. De verzoekster toont niet concreet aan dat zij het slachtoffer is geweest van mensenhandel. Loutere beweringen volstaan uiteraard niet om de wettigheid van de bestreden beslissing in het gedrang te brengen. Bovendien is de Raad gebonden door het gezag van gewijsde van zijn arrest nr. 104 072 van 31 mei 2013 en dient hij dus, ook in het kader van de onderhavige procedure, erop te wijzen dat de verklaring dat de verzoekster het slachtoffer is geweest van mensenhandel, niet geloofwaardig is.

Waar de verzoekster stelt dat de seponering van haar klacht het loutere gevolg is van het niet kunnen identificeren van de daders, gaat zij eraan voorbij dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de procureur in een brief van 15 juni 2011 aan de vzw Payoke liet weten dat er geen aanwijzingen zijn dat de verzoekster nog banden zou hebben met de verdachte. De bewering dat de klacht werd geseponeerd, wordt door de verzoekster op geen enkele wijze concreet onderbouwd en zij vindt bovendien geen steun in de stukken van het administratief dossier.

De verzoekster maakt bijgevolg niet aannemelijk dat de gemachtigde hieromtrent niet naar behoren zou hebben gemotiveerd of dat hij zijn beslissing niet zorgvuldig zou hebben voorbereid. De bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd door de verwijzing naar de asielprocedure en de seponering van haar klacht als slachtoffer van mensenhandel door het parket te Antwerpen. De verzoekster brengt verder geen nieuwe elementen bij die de gemachtigde noodzaakten tot een nieuw onderzoek. Bovendien is de kritiek dat *“deze motivering dan ook onterecht werd gebruikt om verzoekster huidig bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering af te leveren”* niet gericht tegen het bestreden inreisverbod, zodat deze kritiek niet ontvankelijk is.

In de mate dat de verzoekster verwijst naar artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet en de hierin vervatte verplichting om rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval bij de vaststelling van de geldingsduur van het inreisverbod, kan nogmaals worden verwezen naar het gestelde onder punt 4.2., waarin de motieven die aan de keuze van een inreisverbod van drie jaar ten grondslag liggen, werden geciteerd. De Raad wijst erop dat uit deze uitvoerige motivering blijkt dat de gemachtigde wel degelijk op grond van een uitgebreid onderzoek van de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval tot het besluit is gekomen dat een inreisverbod van drie jaar meer dan proportioneel is. Met de bijzonder vage beweringen dat geen rekening werd gehouden met alle en het geheel van de elementen, dat er geen correcte afweging is gebeurd van verzoeksters dossier en met de loutere opportunitetskritiek dat er geen afweging werd gemaakt van de gevolgen van het inreisverbod,

toont de verzoekster niet concreet aan dat het bestreden inreisverbod van drie jaar onwettig zou zijn of dat zij zou berusten op een gebrekkige motivering dan wel een onzorgvuldige feitenvinding.

Waar de verzoekster stelt dat haar positie als slachtoffer van mensenhandel niet wordt onderzocht, doch dat gewoon wordt verwezen naar de asielaanvraag, herhaalt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van verzoeksters beweringen dat zij slachtoffer was van mensenhandel, reeds op definitieve wijze werd vastgesteld en dat het gezag van gewijsde van het arrest nr. 104 072 van 31 mei 2013 verhindert dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep zou uitgaan van enig werkelijk bestaand risico dat de verzoekster bij een terugkeer naar haar land van herkomst hieromtrent nog 'slechte behandelingen zou ondervinden. Aangezien de verzoekster geen enkel nieuw element naar voor brengt, waaromtrent de Raad zich nog niet heeft uitgesproken, en aangezien de verzoekster zich thans opnieuw beroept op de omstandigheden van haar komst naar België (*anno* 2011), valt niet in te zien waarom de gemachtigde niet dienstig zou kunnen verwijzen naar de negatieve beslissingen (van de commissaris-generaal en van de Raad) die zijn tussengekomen in het kader van verzoeksters asielaanvraag. Bovendien kan, gelet op de motieven van het onder punt 4.2. geciteerde arrest nr. 104 072 van de Raad, wel degelijk op deugdelijke wijze worden gemotiveerd dat uit het onderzoek van de commissaris-generaal en de Raad *“redelijkervijze (kan) worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM”*.

De kritiek dat onvoldoende rekening werd gehouden met de lopende regularisatieprocedure, mist voorts feitelijke grondslag. In de eerste plaats moet immers worden geduïd dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De gemachtigde stelt bovendien in de bestreden beslissing het volgende: *“Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf op basis van humanitaire redenen (artikel 9bis van de wet van 15.12.1980) in. Deze aanvraag werd door DVZ geweigerd en deze beslissing werd aan betrokkene betekend. Het op 28.07.2018 ingediende beroep tegen deze beslissing heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kameroen wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaastigen.”* De vaststelling dat de regularisatieaanvraag (cf. artikel 9bis van de vreemdelingenwet) werd geweigerd, vindt steun in het administratief dossier. Hieruit blijkt met name dat de gemachtigde op 15 juni 2017 besliste dat deze aanvraag onontvankelijk is. Van enige 'lopende' regularisatieprocedure is dus geen sprake. De loutere en geheel ongespecificeerde bewering dat er nog enkele regularisatieaanvragen lopende zijn, mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoekster toont met haar betoog geenszins op concrete wijze aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijk wijze tot zijn beslissing is gekomen of dat hij bepaalde relevante elementen veronachtzaamd zou hebben.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

4.4. De verzoekster beroept zich tevens op een schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM. Deze middelonderdelen zijn echter gericht tegen de verwijderingsbeslissing van 16 juli 2018 en niet tegen het hieraan *accessoire* inreisverbod van drie jaar. In het verzoekschrift wordt immers aangegeven dat artikel 3 van het EVRM zal geschonden worden *“indien verzoekster terug naar haar land van herkomst dient te keren”* en voorts argumenteert de verzoekster dat de verweerder nagelaten heeft om de situatie in het land van herkomst afdoende te onderzoeken *“m.b.t. haar terugkeer”*. Daarnaast brengt de verzoekster in verband met artikel 6 van het EVRM naar voren dat zij, wegens repatriëring, de kans niet zal hebben om haar rechten te vrijwaren inzake het beroep dat zij indiende tegen de negatieve beslissing inzake haar regularisatieaanvraag.

Hetgeen de verzoekster inroept in het licht van de artikelen 3 en 6 van het EVRM is onlosmakelijk verbonden met haar verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten, en niet met het bestreden inreisverbod. De rechtspraak waarnaar de verzoekster verwijst, heeft overigens ook geen uitstaans met inreisverboden, maar met verwijderingsmaatregelen. Het inreisverbod maakt een afzonderlijke, doch duidelijk *accessoire* maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 16 juli 2018. Deze schendingen kunnen slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zijn in beginsel niet

relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod, dat geen verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8°, van de vreemdelingenwet).

Aangezien de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 6 van het EVRM niet gericht zijn tegen het thans bestreden inreisverbod en aangezien uit verzoeksters uiteenzettingen niet kan blijken op welke wijze dit inreisverbod deze verdragsartikelen zou schenden, is het middel op dit punt niet ontvankelijk.

4.5. Tot slot dient te worden vastgesteld dat de verzoekster zich met betrekking tot het rechtszekerheidsbeginsel beperkt tot loutere affirmaties en tot een korte, louter rechtstheoretische, toelichting bij dit beginsel. Met een dergelijk vaag betoog toont de verzoekster niet aan dat het bestreden inreisverbod de rechtszekerheid in het gedrang zou brengen.

Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel is niet aangetoond.

4.6. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk ten aanzien van de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft voorts geen gegronde middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE